

*Септемврийско
бъгство*

Юлиана Филипова

Лолиета бягаше от много неща в онази тъмна нощ, когато я срещнах за първи път край бургаския бряг. Бягаше от хората, от Америка, от парите и най-вече от самотата облечена в луксозна наметка. В тъмнината можеше да се види само нежният ѝ силует. Силует, който започна тогава да помахва енергично при забелязването на друго човешко същество. Още не бях достигнал до нея и тя започна да се провиква на среща.

– Господине, господине! Моля ви имам нужда от насока – чу се нежен женски глас смесен със звука на вълните. Приближавайки се по-близо не можех да не забележа къдравата ѝ руса коса и дългите изящни крака. Крака, на които не ми се виждаше края. Да, в онази нощ бе началото на много начала. Най-вече началото на неизвестността, която бликаше свободно от бездната наречена бъдеще. Бъдеще крачещо с дългите си крака, което пие само сок от целина...

Изброих десетте имена тихо на себе си, за да се уверя, че съм ги запомнил добре в правилната последователност. Проверка-

та е майка на съмнението. Не можех да си позволя да се излагам пред Лолиета. Това беше една игра, която Лолиета ми сподели, че я играли сред богаташките среди в Щатите. Всеки участник трябва да изброи десет имена на известни автори. Не бях много по игрите и мислех, че ще ми се размине, но Лолиета настояваше да играем. Беше любопитна като котка и нямаше да ме остави на мира докато не ѝ кажа моят списък. Обещах ѝ, макар че си бе изтръгнато обещание. Изтръгнато или не, обещанието си е обещание въпреки всичко.

Очите ми започнаха да натежават, запътих се към леглото. Вече бях взел решението да събудя Гришата да поеме дежурството. След това се запътих към нашата кабина и си мислех,относно как всичко е толкова непредсказуемо. Кой щеше да ми повярва ако му разкажа,че холивудската звезда Лолиета се криела точно на моят Серенити. Серинити е моята яхта – моето бяство от брега. Унесен в мислите си, въобще не съм усетил, кога

съм се озовал в леглото. Прекрасна привилегия е за мен да си имам местенце, където мога да се скрия и да си почина от бъркотията в този свят. Ще трябва да се наспя добре, не се знае утрешния ден какво ми вещае. Съгласих се да укривам човек обявен за международно издирване. Кой знае какво още щеше ми дойде на главата. Но пък как да се откаже на такава прелест като Лолиета Бакър. Кой знае колко време се шляела из Бургас и защо я намерих на брега сама? Не можа ли да отиде в някой хотел или къща? Дали искаше да се скрие точно на лодка или какво? Май много го мисля, късно е, сигурно е от умората. Не че нещо, ама интересни ми бяха тия известните от елита, първо искат да бъдат известни, после като станат бягат. Чудни ми бяха тия хора, от какво естество бяха направени, дали от същото, което съм аз направен?

Отворих очи на следващата сутрин. Погледнах си часовника. Показваше точно десет часа. От прозорчето на кабината се виждаше, че слънцето отдавна се бе покатерило

на високо в небето. Яркият му блясък му придаваше наперена израсност все едно, беше единственият петел в кокоши двор.

— Боянеее! Ставай! Десет часа е! – чух някакъв крясък с моето име от към палубата. Това разбира се беше Гришата. Струваше ми се, че той беше от отдавна станал, можех да чуя енергичните му стъпки по пода.

— Хайде, Боян! Ети е направила закуска за всички – гласът продължи да вика. Ушите ми в този момент не биха направили разлика между крякането на Гришата или крякането на ято гарги. Определено чувството бе същото- огромно недоволство от моя страна.

Станах аз, измих си лицето, отидох до тоалетната, а след това на палубата при другите. Лолиета, холивудска актриса направила закуска, виж ти. Та богатите цапат ли си ръцете с такива неща? Закуската представляваше препечени филии с масло и нещо кафяво, което виждах за първи път.

— Лолиета, какво е това кафявото, което си сложила на хляба?– запитах аз.

— Това се нарича „Мармайт“, един

британец ми го даде като снимахме филм в Кралството. Бях там в началото на лятото, все още бях под пълна пара да отпивам от шепите на славата си.

— От какво е направен този “Мармайт”? Малко ме съмнява дали ще става за ядене, не се обиждай – изстрелях следващият въпрос, гледайки филията с недоверие, все едно беше намаза с някаква отрова.

Лолиета започна да се киска лекичко. Не можеше да стърпи смеха си, който я пуши след като видя сбръчканото ми лице от различни мимики на недоверие, учудване и изненада. Лицето ми изглеждаше като сушена слива. Пък нейното надутото око някак си се опитваше да се отвори, изглеждаше отока беше спаднал през нощта. Миналата вечер Лолиета беше нападната от един комар. За нейно щастие нищо сериозно, но видно подуто око. Понякога и красивите могат да изглеждат зловещо, но определено и отиваше.

— “Мармайт” е екстракт от бирена мая – продължи красивата блондинка да говори. – Това е типично британска закуска поч-

ти на равно колкото рохките яйца на очи с наденички, които британците обожават – обясни Ети.

Гризнах аз филията, в първият момент, усетих толкова остър вкус, че дори не намерих думи да го опиша, няхах смелост да сдъвча втори път. Но ми хареса, беше и солен, и леко горчив, но маслото и хлябът олекотяваха горчивият вкус на това чудо. Всъщност беше добра комбинация, само по себе си този "Мармайт" би бил ужасен на вкус, но в комбинация с маслото и хляба беше невероятно усещане за моите вкусови рецептори.

— Вкусно е – рекох най накрая, след детайлната дисекция, която се проведе само за секунди в устата ми, дори никой не рабра за това.

Закуската приключи. Моят помощник се разшета след нас и след това отиде да измие чиниите. Не пропусках възможност да му напомня, че трябва да си мие ръцете след като приключи и да полира чиниите с чиста кърпа. Все пак нашата гостенка е световноизвестна актриса, не

исках да ни помисли за някакви мърляви и незнаещи хора. Гришата някак си ми беше свикнал на., аз бих го нарекъл прецизност на детайлите, ама ако питаш моят помощник, ще ти рече маниакалност или перфекционизъм, което е почти равно да ти кажат, че си луд. Както и да е, простил съм му вече, че не разбира тия така прецизни работи.

Лолиета беше отишла до нейната кабина да се преоблече. Нейната красота изглеждаше толкова непокорна и недоловима, но не можеше да скрие самотата в очите ѝ, разочарованието от това, че всички виждат само нейната очарователна опаковка. Можеше мигновено да се забележи, че беше жена със изящен стил. Беше облякла бял пуловер съчетан със сивкав панталон на тънки бели черти завършено с дискретни черни заоблени отпред обувки с леко висок ток. А къдравата ѝ коса се спускаше по очертанятията на лицето ѝ. Някои по-къси къдрици се движеха хаотично от лекият септемврийски морски бриз. С лека усмивка тя пристъпи към мен.

— Готов ли е твоят списък? – попита тя, гледайки ме директно в очите.

— Да, но искам да чуя първо твоят – отговорих аз с увереност.

— Уелл...– възкликна Лолиета на нейният роден език. – Виж какво предлагам сега, ще започнем с по пет автора. Ти ще ми кажеш твоите любими автори от пет до десет и после аз ще ти кажа моите. Пък след това ще ми кажеш от пет до едно, като ще завършиш с най-любимият си автор. Какво ще кажеш? – обясняваше ми тя с жестове на ръцете и завърши въпросително гледайки ме в очите, в очакване на отговор, за когото дори тя самата не можеше да чака.

— Джойс, Пруст, Кафка, Мелвил, Чехов – изкарах си първите пет рибки от мрежата.– Сега е твой ред, Ети.

— Флобер, Кафка, Достоевски, Дикенс, Остин – изреди тя списъка с замечтана фасада...

— Знаеш ли, Боян, преди да дойда тук, съм обиколила толкова различни места? – обърна Ети поглед към с ябълка в

ръка, приготвяйки се да я отхапе. Вече се бе решила да добави към дневното си меню ябълки, освен сока от целина. Още при първата ни среща край брега на Бургас, Лолиета изреди лист с условия. Предполагам, че тя не беше в тъй голяма безизходица, щом имаше изисквания към човека, който я приюти. Едно от изискванията беше, че ще приеме само сок от целина.

— Преди да замина за Копенхаген бях в Кралството за няколко месеца да снимам филм. Там имаше едно младо момче, очевидно по-младо от мен с няколко години. Тези негови очи, така ме гледаха все едно рисуваха в душата ми. Погледът му пронизваше всяка една клетка в мен. Това момче беше просто един работник, вършеше черната работа по време на снимането. Чувствах се толкова самотна в своята си слава по това време. Всички бързаха надолу, нагоре. Развълнувани журналисти и почитатели ме разпитваха за филма, искаха ми автограф или снимка, но само той не бе впечатлен от моята външна красота. Той искаше да ме опознае, третираше ме като човешко съ-

щество. Той не се притесняваше в моето присъствие, за него аз бях просто жена, жена по природа и душа. Можеш да предположиш вече, че ние се влюбихме. Но нека бъдем реалистични, такава любов е невъзможна в днешният свят. Идвахме от различни светове. Така исках да избягам с него, но после след като чувствата свършат, сивотата на света ни залее, битовите караници, тогава какво? Щях ли да си спомня или да почувстваш отново първият поглед на това момче, първият трепет? Щеше ли да ми даде нова сила и надежда да се боря за такава любов като нашата? Чувствата са понякога като тайфун, идват завъртат те, уверен си, че всичко е толкова истинско. След време тайфуна си отива, все едно никога не идвал. Често се разхождахме се с него близо до замъка Уиндзор. Отдалече се виждаше една дълга, широка зелена алея, а от двете ѝ страни в две редици наредени като страж, огромни дървета с прекрасни зелени корони. Стойки толкова гордо от красотата си. Какъв нарцисизъм само!

Лолиета ръкомахаше с ръце. Никога досега не съм я виждал толкова пламенна и превъзбудена за нещо. Разказвайки за тази нейна авантюра от миналото, животът започна отново да тече през вените ѝ; само след секунда лицето ѝ помръкна, сви се като изгнила круша. Същото това лице, което до преди малко сияеше сега беше толкова тъжно, че дори не можеше да си мръдне крайчеца на устните си. Тъкмо щях да я попитам, каква бе причината за тази остра промяна на лицето ѝ и отнякъде се чу тоя чешит Гришата.

— Мисисс Бакър! Мисис Бакър!— викаше Гришата със забързана крачка.

— Какво пък сега?— сърдито го попитах, тъй като беше прекъснал важен момент.

— Мисис Бакър!— Гришата изрече отново и се обърна към нея все едно аз не съществувах.— Намерих страхотен плаж, ейй там на 500 метра от тук, само 10 минути пеш.

Беше циганско лято тая година. Макар вечерите да бяха вече хладни, през деня можеше да уцелиш хубаво време да се топанеш във водата. Пък там където престоява-

хме на юг от Ропотамския залив, имаше хубав и чист плаж. Отпред вода докъдето ти стигне погледа, а отзад гора, с нежен, златист пясък. Безлюдно, хората отдавна се бяха върнали по градовете от почивка. Обичах този септември, тогава морето беше само за мен, можех да му говоря, то да ми говори, да си се оплакваме един на друг или да философстваме за света, или по някои сложни въпроси като например била ли е земята плоска или дали е възможно да я обиколиш за 80 дни, както твърдеше един британец.

— Само да си взема кърпата и шапката – провикна се Ети от нейната кабина.

Тримата закрачихме по плажната ивица за към мястото, което Гришата беше намерил. Беше около единадесет часа преди обед. Тишината бе обхванала цялата околия в блажен сън. Само шума на бриза и жуженето на някоя друга буболечка можеше да се улови.

Гришата веднага скокна във водата като млад младенец, все едно за първи път вижда вода. Започна да маха с ръце в знак и ние с Ети да влезем, ала ние не

му обръщахме внимание. Предпочитахме да се наслаждаваме на морето стоейки на пясъка и гледайки неговата изящност. То морето хич не беше и скромно. Знаеше то самото колко е величествено и не пропускахе дори за секунда да ни напомни на нас човеците с огромните си вълни. Такъв е фукльо, ама си го обичам много.

— Страх ли те от смъртта, Боян? – запитахме моята гостенка.

— Дали ме страх от смъртта? – повторих въпроса, като чели да си спечеля време, за отговор.

— Да – отговори с лека усмивка Лолиета.

— Не знам, не съм мислил за това. Но съм сигурен, че смъртта е само преход към нещо по-голямо и велико от тукашният земен живот – опитах да се обясня доколкото да успея да задоволя интереса ѝ към тази тема. – Ти, страхуваш ли се? Страхуваш ли се, че някой ден ще те има само на снимка, че ще си легенда?

— Не! – отговори тя отсечено и уверено. Все едно беше първа приятелка със смъртта. Тази красива холивудска икона въобще не ѝ пукаше дали ще умре сега или след 40

години. Това ме удиви. Повечето и то богатите винаги са се страхували да напуснат тоя свят, като че ли само този живот имат, тоя тука земният. Смъртта, защо е наименувана в женски род, ама сигурно само в българският език? В английският език например няма родове, всичко на едно: Аз съм хубав, ти си хубав, тя е хубав, ние сме хубав. Французите са като нас делят думите на две групи „маскулин“ и „феминин“. А щом се отнася за изучаване на чужди езици, англичаните са големи ленивци. Да си кажа честно не им завиждам, няма къде да си побъбрят на спокойствие. Все ще се намери един, който разбира английски език. Не е лесна и тяхната ория. Аз като бях някога на пътешествия из Европа, преди време,отдавна. Еха какъв кеф, седнеш в градският автобус, дърдориш си със събеседника, ама ей така за тоя образ пред тебе където седи и той нищо не разбира, само кокори очи, чува непознати звуци. Интересно нещо е живота, обаче нищо ново няма под слънцето, всичко вече е било.

Веднъж и аз бях в Копенхаген, както моята гостенка. Навсякъде вода, навсякъде моят приятел морето, ама никакви планини, равно като магистрала. И те брули тоя вятър, лято,есен, все духа. Бях още студент, отидох там да уча за журналист. Различно живеят хората навънка от нас българите.

— Хайде бе хора, елате във водата!— провикваше се Гришата.

Нашата гостенка си топна ходилата само до глезените. Не искаше да си измокря банският костюм, който забелязах беше много стилиен. Цветът му беше моряшко синьо. Цял бански с връзки, които бяха вързани на панделка отзад на бялата ѝ, като сирене снага. Мисис Бакър пристъпваше от един крак на друг във водата и се усмихваше ту на мен, ту на Гришата.

— Аз ще отида да се разходя малко по плажната ивица – изрече тя. – До скоро.

Аз все още не се бях престрашил да вляза във водата. Обичах да усещам лъчите върху себе си. Все едно слънцето ме поздравяваше. Седейки на плажа, си спомних

отново за моето пътуване до Дания или по-точно времето преди да замина за там. Да, бях на седемнадесет години, учех още в гимназията, помня пушек и цигари, беше много модерно. Е, след време ги отказах, ама то тогава беше повече за фукня, отколкото, че бях пристрастен към тях. Точно това време, времето преди да стана студент и да тръгна да гоня кариера и слава. Тогава имаше нещо, което ме караше да потръпвам и да ми напомня, че съм жив. Моят хъс за борба. Валентина. Къде ли е тя сега?

Сигурно семейна, не мисля, че живее в България. Тя беше такава мечтателка, искаше да пътува и открива нови хоризонти. Ех, Валентина, само ако знаех, пустата му журналистика, щях за теб да си остана и коняр да бъда, само и само да виждам бадемовите ти очи. Късно е. Някой казал, че винаги има надежда. Аз пък казвам, понякога за нещо не е определено да има надежда. Още помня лицето ѝ. Такова лице забравя ли се? Учех още в гимназията в Бургас.

2.

Един ден от поредните в училище си говорих с една съученичка. Тя ми беше и приятелка, ама не гадже, само приятелка. Имаше едно там кафене много популярно на времето казваше се " При рибата", било някога рибарски ресторант. Те старите от Бургас, всички са си яли цацката, точно там в тоя ресторант едно време. Така и не му смениха името, остана си "При рибата", с тая разлика, че когато аз бях ученик то вече беше само кафене. Та тая моя съученичка, ме запита:

— Виждал ли си новата да идва в кафенето?

— Коя нова?— отговорих на въпроса с въпрос.

— Е, едно момиче с кестенява коса, средна дължина, слабичка, с едни големи кафяви очи като бадеми – започна да се обяснява моята съученичка.— Виждала съм я няколко пъти, една такава мълчалива все гледа на шам- шум, пристъпва бавно, не иска да бие

на очи, ама нещо не ѝ се получава. Преместила се наскоро в града от Пловдив, учи в училището близо до нашето.

— Никога не съм я виждал... Ама ти добре си се информирала. Все едно си ѝ чела досието –започнах да я занасям моята приятелка. Изплува ми вечер съзнанието картина на "новата" с предполагаемият ѝ образ. Опитвах се да си го наглася в ума, за да придобия представа, как изглежда това момиче. Почувствах нужда да разбера, коя е тя, исках да ѝ напиша стихотворение. Как да напиша стихотворение за някой който не познавам и дори не съм виждал?

Спомена за тази част от живота ми продължи да се задълбочава. Спомням си много добре. Беше март месец в очакване на пролетта да разцъфне с нейните пъпки, цветове, пчелички. Седяхме с моята съученичка- приятелка в двора на едно училище, не нашето. Аз държах плик в ръката си и се бях втренчил, като сокол във входа на училището. Не изпус-

ках от поглед всеки преминал през вратата и зорко го оглеждах като леопард дебнеш газела отдалеко.

— Ето я! Ето я! – моята съучастничка с изтънен гласец започна да ми чурулика. Само където не полетя около мен.

В този миг я видях. Без да усетя, нещо се обърна в мен, не го исках, ама то сърцето ми започна само да копнее за нея. Разбира се беше облечена за времето си училищна униформа, с черна три четвърти пола, с бяла риза с къс ръкав и черни обувки като мокасини. Но тя беше красива, дори да ѝ бяха надянали чувал, пак щях да забележа тези нейни очи като поглед на кошута. Стоях като замръзнал стълб, не посмях да тръгна към нея, обаче моята съученичка със звънлив глас заприпка с подскачаща походка към нея.

— Ей Вале, ела да те запозная с някой! – махаше ѝ Ивайла. Момичето с бадемовите очи, засека с поглед махащата ръка на Ива и тръгна към нея.

— Здравейте! Здравсти Ива– поздравяи тя свенливо, опитвайки се да бъде учтива.

— Това е моят съученик Боян, в един клас сме – представи ме моята съученичка пред това усмихващо се създание.

— Здравей, Боян. Аз съм Валентина, приятно ми е да се запознаем. Подаде ръка за поздрав.

— Имам писмо за теб. Ето вземи. За тебе. Има и една мартеница вътре по случай Баба Марта– редях аз кратки изречения към нея като на машинописна машина. Опитвайки се да изглеждам уравновесен. Подадох ѝ ръка за поздрав в отговор на учтивост.

— А писмо за мен – изненадано отговори Валентина, но пък лицето ѝ грейна. Опита се да прикрие вълнението от това, че някой ѝ дава нещо лично на нея.

— Да отидем да пием по едно кафе “Пририбата”. Искате ли? – предложих аз, вече по-спокоен привикнал леко с присъствието на това очарование в женски род.

— Да, добра идея. Аз нямам повече занятия. Ти ще дойдеш ли?– обърна се Валя към Ива.

— Да, ще дойда. Хайде да вървим.

“При рибата” беше сега едно малко кафене, с не повече от десет маси, продаваха закуски, кафе, чай, газирани напитки. Беше близо до моето училище, пък и до на Валентина. Нашите училища бяха близо едно от друго, на десет минути пеш.

— Ти какво ще пиеш?— попитах Валентина, стоейки надвесен над нея в готовност да тръгна към бара за поръчка.

— Капучино. Чакай да ти дам пари.

— Не, не. Аз ще платя. Нали съм си кавалер, както ме учил пастрока ми да уважавам женското съсловие.

— Аз искам чай – прекъсна Ива, този лек разговор, който бяха замесени два чифта очи, опитвайки се да видят в отвъдното.

Връщайки се към масата да се настаня с напитките, Валентина вече беше запалила цигара и дърпаше все едно е животоспасяваща тръба с кислород. Запалих една цигара и аз от моите. Само Ива не пушеше и се мръщеше на принуждението да ни диша дима, ама се опитваше да не бъде много, много демонстративна с нейното отношение.

— Какво искаш да правиш след като за-

вършиш гимназия? – попитах аз Валентина, като се опитвах да вникна какво се крие зад тази прекрасна фасада. Да ли бе само фасада или пък имаше нещо повече?

— Искам да стана писателка. Искам да обиколя много страни и да науча други езици. Искам да споделям моите преживявания с другите. Ами ти, какви са твоите планове? Дръпна си тя още веднъж от цигарата и завърши въпроса си с дим струя излизащ от червените ѝ черешови устни.

— Ами аз, искам да уча журналистика. Журналистика в чужбина, ако имам късмет – отговорих аз някак си несигурен дали въобще го исках това образование.

— Аз пък ще се пробвам в театъра в София. Искам да играя в театрални постановки – отговори Ива без никой да я пита като се вмъкна в две секундата пауза мълчание.

— Но може би първата година след гимназията, ще си остана тук в България – продължи да обяснява Валентина. – Ще си намеря някаква работа, ще събера

малко пари и след това ще му мисля.

— Няма ли да учиш нещо?— изстрелях следващият въпрос.

— Ще се опитам да запиша литература, ама не знам дали ще имам възможност да си плащам семестрите – отговори тя, като завърши изречението с тих тон, не ѝ беше приятно да говори за това, очевидно.

От приказки загубихме представа за времето. Вече два часа бяхме пуснали котва “При рибата”.

— Добре, момичета, беше ми приятно, но аз трябва да тръгна. Ще гледам по-малката си сестра – изправих се като струна, подадох ръка за довиждане.

— Надявам се пак да се видим Валентина – обърнах поглед към нея и я погледнах точно в очите без да мигна дори за секунда. Тя дори се смути леко. Видях по изражението ѝ. Гледаше навсякъде другаде с тия огромни очи, ама мене не смееше да погледне, като че ли да не разбере нещо.

— Радвам се, че се запознахме, Боян – накрая се осмели да ме погледне за кратко, просто може би защото ѝ се наложи, за да

не излезе не учтива.

Тя, Валентина Парадизова беше много учтива и мила, обаче притежаваше една тиха агресия вътре в нея, понякога доста я мъчеше тая агресия, защото не можеше да ѝ угоди. Беше много импулсивна, по времето когато я срещнах, въобще не обмисляше нещата, първо действаше, после мислеше. Това някак си ми харесваше, тя бе живот за мен, дори без да съм го осъзнавал.

5.

Бях отвеян напоследък, мислех си за бъдещето, чувствах се притиснат от всякъде, дори и от Валентина. Лятото беше свършило, беше краят на септември, листата бяха пожълтели, готови да паднат при първият мирис на зима. Нещо в мен беше променено.

— Изглеждаш замислен. Да не се случило нещо? – Валентина ме попита след като поздравителната ѝ усмивка замръзна при замисленият ми поглед.

— Валя, трудно ми е, но не мога повече така.

— Какво искаш да кажеш? Да нямаш проблеми въщи?

— Не, не. Въщи всичко е наред. Мислих, много мислих, обаче...– пауза.

— Искам да се разделим – в този момент, погледнах тези две прекрасни очи, и видях тъгата и болката която им причиних. Аз съм чудовище, звяр, нямам ли милост!? Болката, ужаса и почудата извираха от очите ѝ. Тези очи молеци да остана. Болката си пропряваше път през порите на лицето ѝ. Ето и първата сълза се отрони, спусна се бързо по бузата ѝ и изчезна безследно след това. Погледът ѝ беше празен.

— Но защо, не ме ли обичаш вече?– попита посърнала опитвайки да сдържи сълзите си, които напиреха, като вълни искащи да се излеят на морският бряг.

— Моля те, не ме оставай. Не мога да живея без теб.

— Виж, аз ще замина за Дания, трябва да замина. По- добре сега да се разделим, ще ми благодариш по- късно. Ние трябва да изградим животите си.

— Но ние можем да го направим заедно. Аз мога да дойда в Дания. Ще дойде, ще

уча нещо. Ще уча за писателка.

— Не искам да идваш в Дания. Не го прави по-трудно отколкото е.

Станахме от кафенето и тръгнахме към изхода. Валентина плачеше неспирно и ме умоляваше да размисля. В този момент света изчезна за нея, тя забрави за достойнството си, забрави къде се намира. Просто плачеше и плачеше. Кафенето беше пълно с хора. Наизлизане усетих учудени погледи втренчени в нас, особено във Валентина. Тогава нейната най-добра приятелка Елена взе ръката ѝ.

— Хайде, Валя. Можеш да дойдеш да спиш у нас тази вечер, нека да вървим. Няма какво повече да направиш – Елена я дръпна в другата посока след като вече стояхме отвън пред кафенето.

— Винаги ще те обичам. Ще умра без теб – плачеше Валентина и говореше тежки думи с последна надежда, че може нещо да омекне в мен.

Аз тръгнах към автобусната спирка. "Какво направих? Аз още я обичам.". Усетих стъпки зад себе си. Това беше Валентина тичаше към мен.

— Моля те, ще направя всичко. Не ме оставай, как ще живея. Ти си смисълът, знам, че ме обичаш още – говореше тя задъхано от тичането. Гледаше ме с замъглените си червени очи от плача и прокарвайки ръка в опит да докосне лицето ми.

— Валя не си го причинявай. Всичко свърши. Това беше една детска игра. Та ние сме още деца – погледнах я директно в очите безразлично.

Тя също ме погледна в очите. Задържа погледът си за няколко секунди и се отвърна. Тръгна си, животът във вените ми си тръгна, аз го допуснах да се случи.

По-късно същата вечер, разговаряхме двамата по телефонът. Знам, че беше егостично, но исках да ѝ чуя гласът. Плачех и аз заедно с нея.

— Защо плачеш като не ме обичаш?

— Не знам, тъжно ми е. Ти си специален човек за мен. Затварям, лека нощ.

— Лек нощ – каза тя, като се надяваше на чудо, до последно, че ще я поискам отново.

На следващият ден се звънна на вратата.

Отворих вратата, това беше Валентина. Плачеше отново,отмаляла, целите ѝ бузи червени, очите ѝ подути все едно някой я бил.

— Какво правиш тук? Не си ли на училище?

— Има стачка. Учителите стачкуват. Не исках да се прибирам вкъщи. Моля те пусни ме да вляза.

— Добре, хайде влез – отместих се за да може тя да влезе. От многото плач тя дори не можеше да говори. Думите излизаха от устата ѝ на парцали, с дълбоки въздишки, дори започна да заеква.

— Стоях пред вратата и не се осмелих да натисна звънеца. Тъкмо щях да си тръгна, обаче тази болка в гърдите ми ме направи дързостна и се престраших. Виж ме, Бояне на какво приличам, седя тук и ти се моля! Не мога дори да говоря от плач и болка. Моля те дай ми шанс.

— Успокой се. Искаш ли чаша вода? – попитах аз, ококорен.

— Да може. Бояне, обичам те. Не знам какво да правя със животът си ако теб те

няма в него. Не мога да спра да мисля за теб. Не мога да мисля за нищо друго. Само при мисълта, че няма да те видя утре и мозъкът ми спира, и започвам да плача. Нищо не ме разсейва, не може след това което имахме, чувствата ти да се изпарили ей така. Не е възможно да си безразличен, не го вярвам!— говореше с повишен тон, не можеше да спре да плаче. Тялото ѝ не я слушаше, чувствата контролираха това създание изцяло. Тя изглеждаше все едно се бореше за животът си. Не исках да я гледам такава, късаше ми се сърцето, да я гледам как страда.

— Добре. Нека да бъдем пак заедно. Само се успокой, моля те – казах и аз нещо най-накрая, след душевните ѝ излияния. Дали исках наистина да сме заедно или просто тя да спре да плаче, просто да видя лицето ѝ усмихнато, не знам? Чувствах се объркан, но трябваше нещо да кажа.

След тази трагична сцена у дома, отидохме в един парк наблизо до нас. Седнахме на една пейка, тя се сгуши в мен, все едно нищо никога не бе ставало. Дори не ми беше ядосана, че я нараних така, че я предадох, че изневерих на чувствата ѝ. Тя беше

пренебрегнала изцяло себе си, само ѝ само да ме дари с любовта си. Тя бе поставила мен пред себе си, тя бе поставила мен пред всичко, тя бе готова в огъня да влезне заради мен. Заслужавах ли това? С какво го заслужих, какво толкова ѝ бях дал, че тя така се превърза към мен, така да ме иска за животът си? Валентина се усмихна. Лицето ѝ започна да придобива нормален вид, макар че още изглеждаше доста надутото от плача. Стана ми леко като я видях отново спокойна, в нормалният ѝ вид. За това ли я допуснах пак до себе си, не ѝ ли правя мечешка услуга? Аз вече не бях сигурен в чувствата си към нея. Нещо се беше скършило в мен, осъзнах, че тя не е всичко за мен, макар че тя ми даваше всичко. Тя беше твърде добра, аз не я заслужавах, Как ли щеше да завърши всичко това?

До края на нашето малко бягство оставаха само пет дни. Трябваше да се върнем на обратно към Ропотамския залив и оттам да върна ЛБ там където я намерих в Бургас. Тя беше решила, че ще замине за Израел, щяла да търси Бог. Искала да намери отговори за живота си, дори възнамеряваше да остане да живее в Иерусалим, да се приспособи към тамошният живот, искаше да бъде обикновен човек. Дали щеше да ѝ се получи, не знам, а едва ли щях да я видя отново, след края на нашето плаване.

Инструктирах Гришата да отиде до Бургас и да разучи как стоят нещата с плаването до Израел. Той като изряден помощник свърши всичко до последно. Беше купил на Лолиета билет за корабен круиз от Бургас, който минаваше през Турция. Оставаха само два дни до нашето сбогуване с Лолиета Бакър. Това неочаквано пътешествие с нея промени за малко застоялият ми животец. Септември ми създаваше объркани чувства, последна нотка на лято и при мисълта, че свършва скоро, цяла зима щеше

да се протяга, толкова далече ми се виждаше другият септември.

— Да си направим барбекю – предложи Гришата ентузиазирано.

— Щом си рекъл. Ще трябва да намерим дъски и да ловим риба.

— Добре. Става.

— Виждал ли си Лолиета?

— В кабината си е. Да отида да ѝ кажа какво сме замислили?

— Аз ще те чакам на кея.

Тръгнах да излизам от лодката, исках да остана сам за малко. Спрях се с поглед към морето, имаше птици кръжащи в небето. Все съм се чудил, какво ли е да се рееш така свободно. Вятъра да ти прави постеля и да те побутва из облаците. Не искам да се връщам тая зима в Бургас, всъщност исках да отида само поради една причина, да намеря Валентина. Ама не влагах големи надежди, може би бях подкокоросан от разказа си за нея, сигурно ще ми мине, ще си продължа по старому, ще си умра на тая яхта, сигурно така ще стане.

— Готово. Да вървим – показа се Гришата и закрачихме към брега да търсим дъски. Вървахме и двамата с наведени глава, тишина, никой не се опитваше да заговори другият. Бяхме си свикнали, не ни трябваше да поддържаме някакъв разговор.

— Ти тая зима къде ще ходиш? – разчупих тишината с въпрос към Гришата.

— Ще ходя в Приморско. Що?

— Ми какво ще правиш в Приморско?

— Там има жена.

— Каква жена?

— Ми жена бе. Чака ме. Ти що питаш толкоз?

— Дай дойда с тебе. Няма да ти преча. Ще взема квартира.

— Що ти е да идваш? Нали си имаш къща в Бургас?

— Е, какво ще ти досади ли от мен?

— Зависи.

— Дай да дойда с теб. Трябва ми вдъхновение.

— Ми ела.

Намерихме достатъчно дъски за огън, сега само рибата трябваше да уловим, мислех и миди да изловим малко. На Лолиета сигурно щеше да ѝ се хареса тая морска вечеря. Всичко за нейното ново пътешествие бе готово. Заминаваше с кораба в друг ден. Дали да пиша история за това? Кой щеше да ми повярва, че Лолиета Бакър е била на моят "Серинити"? Понякога истината, звучи като лъжа или измислица. И хората ѝ се присмиват, защото си мислят, че невъзможно да се случи нещо такова на човек, например да живее един месец на яхта с американска актриса. Пък какво му е налудничавото жената искаше просто да си отдъхне от тия сноби и елитни персони, искаше да бъде човек. Аз посърнах, дали защото щяха да ми липсват вечерите с Лолиета изпълнение с интересни разговори или защото започнах да осъзнавам, колко безцелен живот водя или защото идва зима. Зимата и аз, мразех го това. Искях жена, топла, пламенна жена, не коя да е,, исках Валентина.

Дойде първи октомври, стегнахме Серинити за обратно потегляне към Бургас, скапаното настроение още не бе ме пуснало, идваше ми да запаля цигара, ама нали ги бях спрял. Лолиета Бакър беше с черни слънчеви очила и шал, закриващ лицето ѝ, да не би някой да е разпознае. Шалъ бе от лека материя, светло бежов с черни точки. Беше облякла панталони, леко широки, черни и носеше пончо на раменете си, изглеждаше толкова изтънчена, личи си че не е обикновена жена, беше харизматична, привличаше внимание без дори да си помръдне пръста.

Подадох ѝ ръка да слезе от яхтата и закрачихме към кораба, който потегляше за Турция след около час. Бяхме мълчаливи. Гришата и той вървеше с нас, никой не смееше да продума, беше подтиснато във въздуха. Пък града все така пълен с хора, бързащи за някъде, вече сменили летните одежди с есенни якета и дълги панталони. Градът изглеждаше зает. Глъч навсякъде от деца, от хора, ах колко ми беше омръзнал

тоя град, минахме покрай "При рибата", още там на същото място след толкова години, преди умишлено го избягвах това място, спрях да ходя там. Всичко в това кафе ми напомняше за Валентина, чувах смехът ѝ, виждах изражението ѝ когато пушеше цигара. Какво щеше да каже ако знаеше, че не пуша вече? Дали тя пуши още? Давам всичко за един час разговор с нея, само да я зърна, ама няма, ей така няма, на инат. Ще се забия цяла зима в Приморско и носът няма да вясна в Бургас, ще пия от сутрин до вечер, и всяка вечер с различна жена, като истински гларус. Каква нахалност, само ти си ми в главата Валентина! Махай се! Махай се! Остави ме намира!

— Госпожо Бакър, ето го вашият кораб! – чу се гласът на Гришата, след двадесет минутна тиха разходка.

— Ще ми липсват и двамата. Благодаря за всичко – обърна се ЛБ и към двама ни с блага усмивка.

— Надявам се да ти харесал престоят.

— Да, Боян. Имах нужда. Винаги ще помня нашето септемврийско бягство. И

ракията ще помня, Гриши – обърна се тя към моят помощник, смеейки се. Той се усмихна чаровно, все едно още се надяваше на тази русокоса красавица, до последно. Махаше Лолиета Бакър енергично от палубата. Корабът се приготвяше за тръгване. Издаде силен рев и започна да се оттегля тромаво от сушата. Фигурата на ЛБ започна постепенно да се смалва, стояхме там с Гришата, докато кораба напълно ни се изгуби от поглед.

— И сега какво?

— Дай да идем в Интернационал да изпием по едно.

— Давай да вървим.

Тръгнахме към хотела. Вървахме в тишина, на никой не му се говореше. Атмосферата беше все едно Лолиета Бакър никога бе идвала. Всичко избледня в миг на око, само спомените в главата ми стоят. На кой му пука за моите мисли, на никой. Ето го и познатият хотел „ Интернационал“, все същият. Масите същите, подът същият, дори същите хора. Седнахме с Гришата на една маса, зададе се веднага сервитьорка.

Стройна, слаба дори за хилава можеше да мине, гърдите ѝ бяха стегнати, ама се губиха от блузата ѝ, нищо, пък в лицето изписана. Екзотична усмивка с тъмни зелени очи и кестенява коса.

— Какво ще обичате господата?— запита дългокраката сервитьорка.

— Я дай две по сто уиски – отвърнах аз, като търсех с поглед одобрението от Гришата. Той кимна с глава, доволен, искаше му се и на него уиски, нещо по- така.

Сега бях в Бургас на десет минути пеш от кафето “При рибата” и още малко от домът на Валентина, тя едва ли живееше там. Можех да отида да проверя дали Валентина още живее там, но сега беше вече късно. Но пък утре сутринта тръгвахме за Приморско, където щях да остана за зимата.

— Чакай ме тук. Аз ще отида до едно място наблизо.

— Къде ще ходиш сега? Изпий си пиенето.

— Не твоя работа. До тридесет минути ще се върна. Стой тук!

— Хубаво де. Тук съм. Ще си приказвам с дългокраката.

Изправих се рязко и тръгнах към вратата. Реших се, отивам до апартамента на Валентина, не ми пука, стига с това достойнство. Писна ми! Вървях забързано, през тесните улички, можех със завързани очи да стигна до вратата ѝ. Сърцето ми туптеше ускорено, какво щях да ѝ кажа? Какво щеше да си помисли? Толкова е късно! Ми ако са само баба ѝ и майка ѝ? Ми ако отвори мъжа ѝ или детето ѝ? Какво ще кажа, кой съм аз, просто приятел? Далечен приятел, не близък. Ще се връщам, това остана в миналото, идва ми да запаля цигара, нямам цигари. Аз не пуша вече. Аз съм страхливец, трябва да направя нещо. Искам да я видя, може косата ѝ да е побеляла леко. Как ли изглежда? Сигурно вече има фини бръчки под очите. Ето я и вратата, колко вечери сме се изпращали пред тази врата. Колко пъти сме се вричали в любовта си. Колко пъти беше тя в ръцете ми, толкова мъничка, като

прашинка в дланта ми. Лека, готова всеки момент да полети на далече от този свят, да открие небето и раят там някъде, където няма начертан път, но тя го знаеше, как да стигне до неизвестността. Пред блока ѝ имаше една пейка, много вечери бяхме стояли на тази пейка, седнах там за момент да обмисля следващият ход. Защо исках да я видя след толкова години, имах ли очаквания? Нима мога да я обичам достатъчно? Или просто исках чувството от миналото да оживее. Изправих се, тръгнах решен към вратата, тя живееше на вторият етаж. Закрачих по стълбите и ето ме пред нейната вратата. Вратата изглеждаше различна. Преди беше жълта, сега са сложили метална. Беше единадесет и петнадесет вечерта. Какво щяха да си помислят хората, кое време е? Звъннах на звънеца и след около минута вратата се отвори. Показа се един мъж на средна възраст, можеше да мине за неин съпруг ама като че ли беше по-възрастен за да ѝ бъде съпруг.

— Какво желаете? – запита дрезгаво мъжкият глас.

— Валентина тук ли живее?

— Нямаме тук Валентина.

— Извинявайте за безпокойството – и се обърнах с лице към стълбите да си тръгвам.

— Чакайте, чакайте – мъжкият глас поде подире ми.

– Те се върнаха в Пловдив. Ние купихме апартамента със жена ми и двете ми деца. Вуйчото на момичето дойде от чужбина и го обяви за продаване. Доколкото си спомням, лятото на нейното завършване те се преместиха в Пловдив, преди двадесет и една години. От тогава не съм виждал никого от предишното семейство.

— А вие случайно да имате техен адрес в Пловдив?– попитах с леко отчаяние или може би примирение.

— Не, за съжаление нямам... – няколко секунди мълчание

– Знаеш ли имам телефона на вуйчото, той ми го даде защото трябваше често да се срещаме да говорим за продажбата, ама това беше отдавна преди повече от десет години, не знам дали е валиден още. Но го пазя, мога да ти го дам.

— Добре – отговорих аз с половин уста. Надеждата започна да притихва постепенно в мен, беше почти невъзможно с Валентина да ни се пресекат пътищата отново.

Вървах на обратно към хотела. Прибрах малката хартийка, на която бяха изписани цифрите, които може би по някаква вероятност щяха да ме отведат до Валентина. Той вуйчо ѝ съм го виждал точно веднъж и още витаех в облаците, не че съм слизал въобще оттам, на погребението на дядо ѝ и не беше много одушевен, че ме вижда. Той дори няма да ме помни, номерът беше канадски, със сто и пет цифри. Вървах и някак си желанието да намеря Валентина започна да застива в мен. Нещо ентусиазмът започна да ме напуска, ох, трябва да ходя до Пловдив. Нищо. Аз го обичам града на тепетата. Мога да замина утре. С първият влак, Гришата ще се облекчи, че няма да му вися на главата. Не, първо ще се обадя на вуйчото пък ако има прогрес, тогава ще тръгна, абе направо се яхвам на влакът пък как-

вото ще да става. Ето блесна хотелът пред погледът ми, мога да видя Гришата отвънка как се на тяга на дългокракото създание във женски род. Пък тя стои изпъчено близо до него, подпира се на столът му и със закачлива усмивка нещо му говори.

— Хайде да си ходим – стоях вече близо до масата в изправено положение и го приканвах.

— Няма ли да седнеш първо? Изпий едно, разкажи ми къде беше. За къде си се разбързал, още дванадесет няма.

— Искам да си ходя. Не ми се пие. Утре път ме чака.

— Къде ще ходиш?

— На друго пътешествие.

— Я седни, седни – протягаше ръка Гришата към мене. Аз най накрая се реших седнах, но показвах, че няма да се застоявам.

— Да ви донеса ли нещо господине?— обади се и екзотичното същество в пола и риза.

— Донеси ми двоен Джони Уокър, моля.

След минутка сервитьорката пристигна с питието ми на табла.

— Благодаря – казах аз при сервирането на напитката на масата. След това се обърнах към Гришата.

— Аз ще остана тая вечер в Бургас. Ти отивай без мен в Приморско.

— Какво ще правиш тука? Утре ли ще дойдеш?

Гришата се опитваше да задоволи любопитството си като се правеше на много загрижен, пък можеше и наистина да е бил.

— Ще спя в хотела Няма да идвам в Приморско ни утре ни когато и да е било.

— Какво промени решението да останеш в твоята колиба?

— Няма да стоя в Бургас, утре заминавам за Пловдив, ако всичко върви по план – подех аз с леко замислена фасада, то щото не знаех на какво ще заваря в този град без море.

— Какво ще дириш ти пък в Пловдив? – Гришата започна да се смее

— Ти и един ден няма да издържиш там. Да няма да си пускаш лодката в пеещите фонтани? – надигна си чашката към

устата и продължаваше да смее.

— Ех, Гриша, има и по-важни неща от това да плаваш безцелно по цяло лято – опитах се да звуча сериозно и все едно не ми пука за плаването. Ама да си кажа честно, морето е голяма част от мен, и си беше жертва за мене да предприема това пътуване, защото не се знаеше колко време щеше да продължи.